

COGITO ERGO SUM

Jsem,

hrob v pustině,
král na hostině,
bolestný řev,
v žilách krev,
mléko mateřské,
dítě nehezké,
studna plná vody,
stařenka myjící schody.

Pro sebevrahy Nuselský most,
rakovina ten nezvaný host,
mladý otec o holi,
bolest, která přebolí,
na vodě plovoucí vor,
nádherný pěvecký sbor,
čerstvě narozené mládě,
žena nesoucí hrábě.

Z pampelišky odfouknuté chmýří,
taky vyhaslá hvězda, která k Zemi míří,
dotykem tvé dlaně,
kůň, co s kmeny táhne sáně,
noviny, které nebudou se číst,
drobek bábovky, který už nikdo nechce jíst.

Jen malý kousek porcelánu,
to horké kafe, které ráda piješ k ránu,
dům, co má být zbořen,
život, který pro smutek byl stvořen.

Pláčem, který po tváři se mi řine,
ten depresivní film, co promítají v kině,
to křeslo, na kterém sedíš,
i to plátno, na které hledíš.